

დანიელის წიგნი — ას ოთხმოცდაცხრამეტი

პოლიტიკური დაცემა და წინასწარმეტყველური დანიშნულება:
დემოკრატიული და რესპუბლიკური პარტიების დასასრული ბიბლიური
წინასწარმეტყველების კონტექსტში

Jeff Pippenger

2024-05-03

ჩვენ ვადგენთ დედამიწის მხეცის ისტორიის ფარგლებში დემოკრატიული და რესპუბლიკური პარტიების დასასრულს. გამოცხადების წიგნის მეცამეტე თავის დედამიწის მხეცი იყოფა რესპუბლიკურ და დემოკრატიულ პარტიებად, რომლებიც რესპუბლიკური რქის წინასწარმეტყველურ ისტორიაში ებრძვიან ერთმანეთს. რქები ძალაუფლებათა სიმბოლოებია, და ორივე რქა საკუთარ წინასწარმეტყველურ ისტორიაში მოიცავს მათი წინასწარმეტყველური ურთიერთობის მიკროკოსმოსებს. რესპუბლიკური რქისთვის ეს მიკროკოსმოსი თვალსაჩინოდ არის წარმოდგენილი ორი მთავარი პოლიტიკური პარტიით, რომლებიც შეერთებული შტატების ისტორიას გამსჭვალავს. შეერთებული შტატები იმ სამეფოთა მცირერიცხოვან ჯგუფს მიეკუთვნება, რომლებიც წინასწარმეტყველურ ისტორიაში ორ ძალაუფლებად არის წარმოდგენილი. ბიბლიური წინასწარმეტყველების ყველა წინა ერი, რომლებიც ორი ძალაუფლებით არიან წარმოდგენილნი, შეერთებული შტატების ტიპს წარმოადგენს. მიდია-სპარსეთის იმპერია, საფრანგეთი (სოდომი და ეგვიპტე) და ისრაელი თავისი ჩრდილოეთისა და სამხრეთის სამეფოებით — ყოველივე ეს შეერთებული შტატების წინასწარმეტყველურ მახასიათებლებს აყალიბებს.

დანიელის მერვე თავში მედო-სპარსეთის იმპერიას ორი რქა ჰქონდა, და უკანასკნელი რქა (სპარსეთი) უფრო მაღლა ამოვიდა. ჩვენ ეს ელემენტი ასე განვსაზღვრეთ: დემოკრატიული პარტია რესპუბლიკურ პარტიაზე უწინ გამოჩნდა ისტორიაში, ამიტომ რესპუბლიკური პარტია საბოლოოდ ამ ორი პარტიიდან უკანასკნელი იქნება. პირველი რესპუბლიკელი პრეზიდენტი ისტორიაში გამოჩნდა დემოკრატიული პარტიის მონათმფლობელობის მომხრე პოზიციის საპასუხოდ, და პირველმა რესპუბლიკელმა პრეზიდენტმა 1863 წელს გამოაცხადა Emancipation Proclamation, რაც აშშ-ის სამოქალაქო ომის შუა პერიოდი იყო, და ლაოდირიელი მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესიისთვის აჯანყების წელი.

ბოლო რესპუბლიკელი პრეზიდენტი პირველსავე რესპუბლიკელ პრეზიდენტშია წინასახედ გამოხატული; ამიტომ, უკანასკნელი პრეზიდენტი ისტორიაში შემოვა სამოქალაქო ომის შუაგულში, რომელიც დემოკრატიული, მონათმფლობელობის მომხრე პარტიასა და მის რესპუბლიკურ, მონობის საწინააღმდეგო პარტიას შორის მიმდინარეობს. მონობა, რომელსაც უკანასკნელი დღეების დემოკრატიული პარტია უწყობს ხელს, გლობალური მონობაა. როგორც პირველი რესპუბლიკელი პრეზიდენტის შემთხვევაში, უკანასკნელი რესპუბლიკელი პრეზიდენტიც მონათმფლობელობის მომხრე პარტიის მიერ იქნება მოკლული, ისევე როგორც ტრამპი

პოლიტიკურად მოკლეს 2020 წლის გაყალბებულ არჩევნებში. როგორც დასასრულის დროიდან, 1989 წლიდან მოყოლებული, მეექვსე პრეზიდენტი, ტრამპი უმდიდრესი პრეზიდენტი იქნებოდა და აამხედრებდა გლობალისტებს არა მხოლოდ შეერთებულ შტატებში, არამედ მთელ მსოფლიოში. ამრიგად, 2015 წელს, როდესაც მან პრეზიდენტობისთვის კენჭისყრის შესახებ გამოაცხადა, დასაბამი მიეცა პოლიტიკურ სამოქალაქო ომს მონათმფლობელობის მომხრე გლობალისტების დემოკრატიულ პარტიასა და მონობის საწინააღმდეგო რესპუბლიკურ პარტიას შორის.

გამოცხადების მეთერთმეტე თავის აღსრულებით, ტრამპი პოლიტიკურად იქნა მოკლული 2020 წლის მოპარულ არჩევნებში, და დემოკრატიულმა პარტიამ ქუჩაში დაიწყო გახარება, ვიდრე ცხადი გახდებოდა, რომ 2022 წელს ტრამპი კვლავ აპირებდა პრეზიდენტობისთვის კენჭისყრას. მაშინ დიდი შიში დაეცა გლობალისტებზე გამოცხადების მეთერთმეტე თავის აღსრულებით, და მათი ბრძოლა გაძლიერდა. მიდია-სპარსეთის რქების მოწმობა მიუთითებს, რომ უკანასკნელი რქა, რომელიც უნდა აღმდგარიყო (რესპუბლიკური პარტია), ბოლოს ამოვიდოდა და უფრო მაღლა აღიმართებოდა. უკანასკნელი რესპუბლიკელი პრეზიდენტი გაიმარჯვებს დემოკრატიულ პარტიაზე.

2024 წლის არჩევნები აღნიშნავს დემოკრატიული პარტიის დასასრულს, რადგან მათ აღარასოდეს ექნებათ სხვა შესაძლებლობა, წარადგინონ საპრეზიდენტო კანდიდატი, ვიდრე კვირადღის კანონი დედამიწის მხეცის წინასწარმეტყველურ ისტორიას დაასრულებდეს. კვირადღის კანონთან ერთად რესპუბლიკური პარტიაც წყვეტს არსებობას. დემოკრატიული პარტია სრულდება 2024 წლის არჩევნებზე, ხოლო რესპუბლიკური პარტია სრულდება კვირადღის კანონზე. კვირადღის კანონი, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს დასასრული, ილუსტრირებული იყო 1798 წელს დედამიწის მხეცის დასაწყისით. დედამიწის მხეცის უმთავრესი წინასწარმეტყველური ნიშანია მისი „ლაპარაკი“. 1798 წელს შეერთებულმა შტატებმა მიიღო უცხოელთა და ამბოხების აქტები, რომლებიც, შესაბამისად, ტიპობრივად წინასწარ ასახავს კვირადღის კანონს, როდესაც შეერთებული შტატები გველემაპივით ლაპარაკობს.

1776 წლიდან 1798 წლამდე პერიოდი, თუმცა შეერთებული შტატები ჯერ კიდევ არ იყო ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფო, წარმოადგენს შეერთებული შტატების მეტყველების სამ სასაზღვრო ნიშნულს. ამ პერიოდმა მიიყვანა მიწიერი მხეცის მეფობის დასაწყისამდე, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოსი, და, მაშასადამე, იგი ასევე წარმოადგენს იმ პერიოდს, რომელსაც მიჰყავს მიწიერი მხეცის მეფობის დასასრულამდე, როგორც მეექვსე სამეფოსი. დამოუკიდებლობის დეკლარაცია 1776 წელს, რასაც მოჰყვა კონსტიტუცია 1789 წელს და უცხოელთა და ამბოხების კანონები 1798 წელს, წარმოადგენს სამ სასაზღვრო ნიშნულს იმ ისტორიაში, რომელსაც მიჰყავს მიწიერი მხეცის, როგორც მეექვსე სამეფოს, დასასრულამდე კვირადღის კანონთან. ამ სამი სასაზღვრო ნიშნულის აღსრულება სხვადასხვაგვარად არის წარმოდგენილი როგორც დემოკრატიული, ისე რესპუბლიკური პარტიების ისტორიის ფარგლებში.

2001 წლის პატრიოტის აქტი აღნიშნავს ამერიკის შეერთებული შტატების მოქალაქეთათვის დამოუკიდებლობის ჩამოშორების დასაწყისს და წინასწარ იყო ტიპოლოგიურად გამოსახული იმ გამოცხადებით, რომელიც ამერიკის ისტორიის ჭეშმარიტმა პატრიოტებმა დამოუკიდებლობის დეკლარაციით განახორციელეს. პატრიოტის აქტის სასიგნალო ნიშანი არის პირველი სამი სასიგნალო ნიშნიდან როგორც რესპუბლიკური, ისე დემოკრატიული პარტიებისთვის.

დემოკრატიული პარტია 2024 წლის არჩევნებით სრულდება, რაც გზას უხსნის ტრამპის აღმასრულებელ ბრძანებებს, რომლებიც წინასწარ იყო განსახიერებული უცხოელთა და ამბოხების აქტებით. აღმასრულებელი ბრძანებები, რომლებსაც შემდეგ ტრამპი გამოსცემს, საკვირაო კანონი არ არის, თუმცა ისინი დრაკონივით მეტყველების სახეა, რადგან ტრამპი მათ გამოიყენებს მაშინ, როცა აღასრულებს და უაიტის დასახელებას, რომ უკანასკნელ დღეებში იარსებებს „აქტიური დესპოტიზმი“. დესპოტიზმი არის სიტყვა, რომელიც დიქტატურას აღნიშნავს, და იგი ხორციელდება იმ აღმასრულებელი ბრძანებებით, რომელთა ტიპიც უცხოელთა და ამბოხების აქტებშია მოცემული. როდესაც ტრამპი თავის აღმასრულებელ ბრძანებებს ამოქმედებს, მოხდება პელოსის სასამართლო პროცესების შეზღუდვა, რომლებიც ბაიდენის წარუმატებელ პრეზიდენტობას აღნიშნავდა.

დროის პერიოდი, რომელიც დემოკრატიული და რესპუბლიკური პარტიების დასასრულს განსაზღვრავს, ატარებს ალფასა და ომეგას ხელწერას, რადგან თითოეული პერიოდის დასაწყისი მის დასასრულს წარმოადგენს. ამ მიზეზით, დემოკრატიული პარტიისთვის პირველი სასაზღვრო ნიშანია 2001 წლის Patriot Act, ხოლო მეორე სასაზღვრო ნიშანია Pelosi Trials, რომლებიც 2021 წელს დაიწყო. ეს სასამართლო პროცესები წარმოადგენს 1789 წლის კონსტიტუციის სრულ უარყოფას. Pelosi Trials წარმოადგენს დემოკრატიული პარტიის ხაზში შუა სასაზღვრო ნიშანს, რომლის წინასახეც იყო ის დრო, როდესაც კონსტიტუცია დამტკიცდა ცამეტი კოლონიის მიერ, 1776 წლიდან ცამეტი წლის შემდეგ. Pelosi Trials წარმოადგენს ამბოხებას კონსტიტუციის წინააღმდეგ და მისი წინასახეც იყო 1789 წელი. დემოკრატიული ხაზისთვის მესამე სასაზღვრო ნიშანი არის ის ადგილი, სადაც ისინი, როგორც პოლიტიკური პარტია, სრულდებიან.

ისინი მთავრდება 2024 წლის არჩევნებით, და როგორც კი 2025 წლის ინაუგურაცია აღსრულდება, Pelosi-ს სასამართლოთა მეორე წყება განხორციელდება აღმასრულებელი ბრძანებებით, რომელთა წინასახეც იყო უცხოელთა და ამბოხების აქტები. ამგვარად, დემოკრატიული პარტიისთვის მესამე გზამკვლევი ნიშანი არის 1798 წლის უცხოელთა და ამბოხების აქტები. პერიოდი, რომელიც დემოკრატიული პარტიის დასასრულს წარმოადგენს, იწყება არჩევნით, ინაუგურაციით და სატანური პოლიტიკური სამართლებრივი ბრძოლის შემოღებით, და მთავრდება არჩევნით, ინაუგურაციით და სატანური პოლიტიკური სამართლებრივი ბრძოლის შემოღებით.

რესპუბლიკური პარტიისათვის პირველი გზანიშნულია 2001 წლის „პატრიოტის აქტი“, რომლის ტიპადაც წარმოადგენილია 1776 წლის დამოუკიდებლობის დეკლარაცია. მეორე გზანიშნული არ არის იგივე, რაც დემოკრატიული პარტიის მეორე გზანიშნული

იყო. მეორე გზანიშნული, რომელიც დემოკრატიებისათვის წარმოდგენილია 1789 წლის კონსტიტუციით, იყო პელოსის პირველი სასამართლო პროცესები; მაგრამ რესპუბლიკელებისათვის მეორე გზანიშნული, რომელიც 1789 წლის კონსტიტუციით არის წარმოდგენილი, არის „უცხოელთა და ამბოხების აქტი“, რომელიც შესრულდება მას შემდეგ, რაც 2025 წელს ტრამპის მეორე ინაუგურაცია აღსრულდება. როგორ შეიძლება, რომ 1798 წლის „უცხოელთა და ამბოხების აქტები“ 1789 წლის კონსტიტუციას წარმოადგენდეს?

ტრამპის მეორე ინაუგურაციისას მისი აღმასრულებელი ბრძანებები, რომლებიც 1798 წლის უცხოელთა და ამბოხების აქტებით არიან წინასახიერებულნი, იწყებენ არა მხოლოდ პელოსის სასამართლოების მეორე წყებას, არამედ ეს აქტები აგრეთვე მხეცის ხატის ჩამოყალიბებასაც იწყებენ. მხეცის ხატის ჩამოყალიბების პერიოდი იწყება და სრულდება დრაკონივით მეტყველებით. ამ პერიოდის დასაწყისში მეტყველება წარმოადგენს სამეფო ძალაუფლებათა დამყარებას, რომლებიც დიქტატურად არიან წარმოდგენილნი, ან, როგორც და უაიტი უწოდებს მას, „დესპოტიზმად.“ მხეცის ხატის ჩამოყალიბების პერიოდის დასასრულს დრაკონის მეტყველება მიუთითებს იმაზე, რომ რელიგიური ძალების ხელისუფლება პოლიტიკურ ძალებზე მყარდება.

დამოუკიდებლობის დეკლარაცია იყო დეკლარაცია როგორც ევროპის მეფეთა პოლიტიკური ხელისუფლების, ისე რომის ეკლესიის რელიგიური ხელისუფლების ტირანიის წინააღმდეგ. მხეცის ხატის ჩამოყალიბების პერიოდი არის დრო, როდესაც ეს ორი გახრწნილი ძალა ერთიანდება, და ამ ურთიერთობაში კონტროლი რელიგიურ ხელისუფლებას უჭირავს. ამ ორი ძალის ჩამოყალიბებისას, ანუ შერწყმისას, სწორედ რელიგიური ხელისუფლება აღიმართება უკანასკნელად და უფრო მაღლა დგას. ამიტომ, ამ პერიოდის დასაწყისი ამავე პერიოდის დასასრულს წარმოადგენს. 1798 წლის უცხოელთა და შფოთის შესახებ აქტები დემოკრატიული პარტიის დასასრულს წარმოადგენს და მისი მესამე სასაზღვრო ნიშანია, მაგრამ ამავე დროს რესპუბლიკური პარტიის დასასრულის პერიოდის მეორე სასაზღვრო ნიშნსაც წარმოადგენს. რესპუბლიკური პარტიის მესამე სასაზღვრო ნიშანი არის კვირადღის აღსრულების იძულება.

დემოკრატიული პარტიისათვის 1776, 1789 და 1798 წლებთან დაკავშირებული სამი ნიშნული წინასწარმეტყველურად ასახავს 2001 წელს (1776), 2021 წლის პირველ პელოსის სასამართლო პროცესებს (1789) და 2025 წლის მეორე პელოსის სასამართლო პროცესებს (1798).

რესპუბლიკური პარტიისთვის 1776, 1789 და 1798-ით წარმოდგენილი სამი საგზაო ნიშანი ასახიერებს 2001 წელს (1776), 2025 წლის პელოსის მეორე სასამართლო პროცესებს (1789) და კვირადღის კანონს (1798).

1776, 1789 და 1798 წარმოადგენს ოცდაორ წელს, ხოლო ოცდაორი არის ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შეერთების სიმბოლო. ეს სამი საგზაო ნიშანი ატარებს „ჭეშმარიტების“ მოწმობას, რადგან ისინი წარმოადგენენ იმას, რომ პირველი და უკანასკნელი საგზაო ნიშანი ერთსა და იმავე ჭეშმარიტებას განსაზღვრავს. 1776 მიუთითებს

დამოუკიდებლობის დამყარებაზე, ხოლო 1798 მიუთითებს დამოუკიდებლობის წართმევაზე. ამიტომ ისინი წარმოადგენენ ებრაული ანბანის პირველ და უკანასკნელ ასოებს, რომელიც ოცდაორი ასოსგან შედგება. მეცამეტე ასო ამბოხების სიმბოლოა, და ეს სამი ასო ერთად — პირველი, მეცამეტე და უკანასკნელი — ერთიანდება, რათა ჩამოაყალიბოს ებრაული სიტყვა „ჭეშმარიტება“.

1776 წარმოადგენს 2001 წლის 11 სექტემბერს და აღნიშნავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დროის დასაწყისს. იგი აღნიშნავს გვიანი წვიმის შეკუმშვის დასაწყისს, რაც არის დროის ის პერიოდი, როდესაც დრაკონი მხეცს გადაეცემა გაწეული სამსახურის საზღაურად, რადგან დემოკრატიული დრაკონის პარტია დამარცხდება რესპუბლიკური მხეცის პარტიის მიერ.

იმ ისტორიის განმავლობაში ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქის ბეჭედდასმა აღსრულდება იმ დროის პერიოდში, როცა უფალი მეორედ გაიწვდის თავის ხელს, რათა შეკრიბოს ხალხი, რომლებიც იდენტიფიცირებულნი არიან, როგორც ისრაელის განდევნილნი, და რომლებიც საკვირაო კანონის დროს აღიმართებიან, როგორც დროშა.

2020 წლის 18 ივლისს ჭეშმარიტი პროტესტანტული რქა გაიფანტა, ხოლო 2001 წლიდან ოცდაორი წლის შემდეგ, 2023 წლის ივლისში, მეორე შეკრების საქმე უდაბნოში მღალადებელი ხმით დაიწყო. პირველი შეკრება 2001 წელს მოხდა, როდესაც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი ჩამოვიდა, იმ დროს, როცა ნიუ-იორკის ქალაქის დიდი შენობები დაეცა. იმ ანგელოზის ჩამოსვლა აღბეჭდვის დროის დასაწყისს წარმოადგენდა, ხოლო მთავარანგელოზ მიქაელის ჩამოსვლა 2020 წლის 18 ივლისს აღბეჭდვის დროის დასრულებას წარმოადგენდა. იესო, როგორც ალფა და ომეგა, ყოველთვის დასასრულს დასაწყისით წარმოგვიდგენს; ამიტომ პირველი შეკრების წინასწარმეტყველური ელემენტები, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბერს დაიწყო, წარმოადგენს იმ წინასწარმეტყველურ ელემენტებს, რომლებიც მეორე შეკრების დროს ხდება.

არსებობს მეორე შეკრების სამი ნათელი ილუსტრაცია, რომლებიც წარმოადგენენ ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამის დამასრულებელ ისტორიას; ესენია ქრისტეს ისტორია, პირველი და მეორე ანგელოზების უწყებების ისტორია 1840 წლის 11 აგვისტოდან 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე, და აგრეთვე მესამე ანგელოზის ისტორია 1844 წლის 22 ოქტომბრიდან 1863 წლის აჯანყებამდე. ეს სამი მოწმე ამყარებს ას ორმოცდაოთხი ათასის მეორე შეკრებას 2023 წლის ივლისიდან მოახლოებულ საკვირაო კანონამდე. თუ თითოეული ისტორიიდან ერთ გამოკვეთილ ელემენტს გამოვყოფთ, ვპოვებთ მტკიცებულებას მესამე ვაის როლის შესახებ.

1844 წლის 17 აგვისტოს, ექსეტერის ბანაკობრივ შეკრებაზე, შუალამის ღალადის უწყება იქნა გამოცხადებული. ეს გამოცხადება წარმოადგენდა შუალამის ღალადის უწყების გამოცხადებას ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიაში, რადგან ორივე ისტორია იყო და არის ათი ქალწულის იგავის აღსრულება. და უაიტი აღნიშნავს, რომ ქრისტეს ტრიუმფალური შესვლა იერუსალიმში წარმოადგენდა 1844 წელს შუალამის ღალადის გამოცხადებას. ერთადერთი შემთხვევა, როცა ქრისტე ოდესმე ცხოველს ამხედრდა, იყო

მისი იერუსალიმში შესვლა, და ცხოველი, რომელზეც იგი ამხედრდა, იყო სახედარი, რომელიც ისლამის სიმბოლოა. 1844 წლიდან 1863 წლამდე მეორე შეკრების პერიოდში, 1848 წელს და უაიტი აღნიშნავს, რომ ევროპის ერები განრისხებულნი ხდებოდნენ, და ამ ისტორიაში ერების განრისხება აღსრულდა იმ მუქარების მეშვეობით, რომლითაც ისლამი ევროპას განგრძობადი ომის მოტანით ემუქრებოდა. მეორე შეკრების სამივე ისტორიაში, მესამე ვაების ისლამის როლი გამოკვეთილია.

ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამი დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს, მესამე ვაის ისლამის მოულოდნელი თავდასხმით, ამერიკის შეერთებული შტატების თანამედროვე დიდებულ ქვეყანაზე. ოცდაორი წლის შემდეგ, 2023 წლის 7 ოქტომბერს, მესამე ვაის ისლამმა მოულოდნელი თავდასხმა მიიტანა ძველ დიდებულ ქვეყანაზე. მალე მოსალოდნელი საკვირაო კანონის დროს, რომელიც არის გამოცხადების მეთერთმეტეს დიდი მიწისძვრა, მესამე ვაი კვლავ მოულოდნელად მოვა, რადგან იგი კვლავ განახორციელებს მოულოდნელ თავდასხმას თანამედროვე დიდებულ ქვეყანაზე.

ამბოხება, რომელსაც წარმოადგენს ხორციელი ისრაელი, როგორც თავიანთი მესიის ჯვარცმულთა სიმბოლო, და მესამე ვაის ისლამის სამი მოულოდნელი თავდასხმა ატარებს „ჭეშმარიტების“ ხელწერას. უწყება, რომელიც ბეჭედს ასვამს ას ორმოცდაოთხ ათასს, ასრულებს ღმერთის უკანასკნელი დღეების ხალხის მეორედ შეკრების საქმეს იმ პერიოდის განმავლობაში, როდესაც მესამე ვაის ისლამის მოქმედებანი აქტიურია.

წინასწარმეტყველური პერიოდი, რომელიც წარმოდგენილია როგორც „მეორე შეკრება“, მკაფიოდ განსაზღვრავს იმ კონკრეტულ წინასწარმეტყველურ პერიოდებს, რომლებიც შეადგენენ „მეორე შეკრების“ მთელ ისტორიას. ქრისტეს ჩამოსვლა მისი აღდგომის შემდეგ აღნიშნავს მისი საქმის დასაწყისს — შეკრიბოს ისინი, ვინც ჯვარცმის დროს იყვნენ გაფანტულნი.

მაშინ ეუბნება მათ იესო: ყველა თქვენგანი შეცდებით ჩემ გამო ამ ღამეს, რადგან დაწერილია: „მწყემსს დაცემ და სამწყსოს ცხვრები გაიფანტებიან.“ მათე 26:31.

სამარხში გატარებული სამი დღის შემდეგ ქრისტე მოწაფეებს გამოეცხადა და ამით დაიწყო ორმოცდღიანი პერიოდი პირადი მოძღვრებისა, რომელსაც მოჰყვა ათდღიანი პერიოდი ერთობისა და ღოცვისა ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე სულიწმიდის უზომო გადმოღვრის წინ.

პირველი თხზულება შევადგინე, ო თეოფილე, ყოველივე იმის შესახებ, რის კეთებაც და სწავლებაც იესომ დაიწყო იმ დღემდე, როცა ამაღლებულ იქნა, მას შემდეგ, რაც სულიწმიდით მცნებანი მისცა მოციქულებს, რომლებიც ამოირჩია; მათაც, თავისი ვნების შემდეგ, მრავალი უტყუარი მტკიცებით ცოცხლად ეჩვენა თავი, ორმოცი დღის განმავლობაში ეცხადებოდა მათ და ელაპარაკებოდა ღვთის სასუფეველთან დაკავშირებულ ამბებზე. და, როცა მათთან შეკრებილი იყო, უბრძანა მათ, იერუსალიმიდან არ წასულიყვნენ, არამედ დალოდებოდნენ მამის აღთქმას, რომელზეც, თქვა მან, ჩემგან გსმენიათ. რადგან იოანე მართლაც წყლით ნათლავდა, ხოლო თქვენ მრავალ დღეში არა, სულიწმიდით მოინათლებით. როცა

ისინი შეიკრიბნენ, ჰკითხეს მას და უთხრეს: უფალო, ამ ჟამს ხომ არ აღუდგენ კვლავ სასუფეველს ისრაელს? ხოლო მან უთხრა მათ: თქვენი საქმე არ არის იცოდეთ ჟამნი ან დრონი, რომლებიც მამამ თავის ხელმწიფებაში დაადგინა. არამედ მიიღებთ ძალას, როცა სულიწმიდა გადმოვა თქვენზე, და იქნებით ჩემი მოწმეები იერუსალიმში, მთელ იუდეაში, სამარიაში და ქვეყნის კიდემდე. და ეს რომ თქვა, მათ თვალწინ ამაღლებულ იქნა, და ღრუბელმა წაიყვანა იგი მათ თვალთაგან.... და როდესაც სრულად დადგა ორმოცდამეათე დღე, ყველანი ერთსულოვნად ერთ ადგილას იყვნენ. და უეცრად შეიქნა ციდან ხმა, როგორც ძლიერი ქროლვით მომქროლი ქარისა, და აავსო მთელი სახლი, სადაც ისინი ისხდნენ. საქმეები 1:1-9, 2:1, 2.

ორმოცი დღის განმავლობაში, რომელთაც მოსდევდა ის ათი დღე, როცა მოწაფეებს უნდა „ეცადათ“ მამის აღთქმისათვის, ქრისტე მეორედ კრებდა თავის მოწაფეებს. იერუსალიმში მოლოდინის ეს ხანა არის დაყოვნების დროის სიმბოლო, თანხმობაში მათეს ოცდამეხუთე თავისა და აბაკუმის მეორე თავის დაყოვნების ხანებთან. მთელი ეს პერიოდი ქრისტეს მიერ განისაზღვრება, როგორც დაწყებული ელიას მსახურების დროს, როდესაც იოანე ნათელს სცემდა, და მთელი ეს პერიოდი დასრულდა სულიწმიდის ნათლობით ორმოცდამეათე დღესასწაულზე. ნათლობა არის სიკვდილის, დაკრძალვისა და აღდგომის სიმბოლო; ამიტომ, მთელი ამ პერიოდის შუა გზამანიშნი იყო ჯვარი, რადგან მთელ ამ პერიოდს „ჭეშმარიტების“ ხელწერა ატყვია.

მთელი ეს პერიოდი იწყება იოანეს მიერ ქრისტეს ნათლობით, როდესაც სულიწმინდა მტრედის სახით გარდამოხდა. შემდეგ დაიწყო იმ მოწაფეთა შეკრების საქმე, რომელნიც ქრისტიანული ტაძრის საფუძველი უნდა გამხდარიყვნენ. იმ პერიოდის დასასრულს ქრისტე თავის მოწაფეებს მეორედ შეკრებს, და მეორე შეკრების პერიოდი პირველი შეკრების პერიოდის განმეორებაა, რადგან ქრისტე რაიმეს დასასრულს მისი დასაწყისით წარმოაჩენს.

ჯვარი წინასწარ გამოისახა ქრისტეს ნათლისღებით, და ორივე მოვლენამ მოწაფეთა შეკრების საქმე დაიწყო. დასაწყისსა და დასასრულს აღმნიშვნელ გზისნიშანი წარმოადგენს სიკვდილს, დამარხვას და აღდგომას. აღდგომის შემდეგ უდაბნოში ორმოცი დღის გამოცდა წარმოადგენდა ორმოცდღიან დამოძღვრას მისი მოწაფეებთან ჩამოსვლის შემდეგ. ორივე ორმოცი დღე წარმოადგენს ერთ ძირითად ჭეშმარიტებას, რომელსაც იესო ასე გამოხატავს: „დაწერილია: კაცი პურით მხოლოდ არ იცოცხლებს, არამედ ღმერთის პირიდან გამომავალი ყოველი სიტყვით.“

იმ დროში იესომ მოწაფეებს გაუხსნა ყოველივე, რასაც წინასწარმეტყველნი ქრისტეზე მოწმობდნენ, და ამგვარად ეს პერიოდი მისი წინასწარმეტყველური სიტყვის გახსნად წარმოაჩინა.

და, აჰა, ორი მათგანი იმავე დღეს მიდიოდა სოფლისაკენ, რომელსაც ერქვა ემაუსი, რომელიც იერუსალიმიდან იყო დაახლოებით სამოც სტადიონზე. და ისინი ერთმანეთში საუბრობდნენ ყოველივე იმაზე, რაც მოხდა. და მოხდა ისე, რომ, როცა ისინი ერთმანეთში საუბრობდნენ და მსჯელობდნენ, თვით იესო მიუახლოვდა და მათთან ერთად წავიდა. მაგრამ მათი თვალები შეპყრობილი იყო, რათა ვერ ეცნოთ

იგი.... მაშინ უთხრა მათ: ოჰ, უგუნურნო და გულით ნელნო ყოველივე იმის დასაჯერებლად, რაც წინასწარმეტყველებმა თქვეს: განა არ უნდა ეტანჯა ქრისტეს ეს ყოველივე და შესულიყო თავის დიდებაში? და მოსედან და ყველა წინასწარმეტყველიდან დაწყებული, განუმარტა მათ ყველა წერილში ის, რაც მის შესახებ იყო. და მიუახლოვდნენ იმ სოფელს, სადაც მიდიოდნენ; და მან ისე მოაჩვენა, თითქოს უფრო შორს აპირებდა წასვლას. მაგრამ მათ დააკავეს იგი და უთხრეს: დარჩი ჩვენთან, რადგან სადამო ახლოვდება და დღე უკვე მიწურულს არის. და შევიდა, რათა მათთან დარჩენილიყო. და მოხდა ისე, რომ, როცა მათთან ერთად იჯდა პურის საჭმელად, აიღო პური, აკურთხა იგი, გატეხა და მათ მისცა. და აეხილათ თვალები, და შეიცნეს იგი; და იგი გაუჩინარდა მათ თვალთაგან. ლუკა 24:13-16, 26-31.

ქრისტე დაჰყოვნდა იმ მოწაფეებთან, რომლებმაც ვერ იცნეს, ვინ იყო იგი, ვიდრე თვალებს აუხელდა მათ, „და მოსესგან და ყველა წინასწარმეტყველთაგან იწყო და განუმარტავდა მათ ყველა წერილში თავის შესახებ ნათქვამს.“ მათი თვალები აეხილათ, როცა საჭმელად „პური“ მიეცათ. ორმოცი დღის შემდეგ ქრისტე ამალლდა ზეცად და „განქრა მათ თვალთაგან,“ როგორც მოიქცა ემაუსის მოწაფეებთანაც ორმოცდღიანი სწავლების დასაწყისში. ამის შემდეგ მათ დაიწყეს სულთმოფენობისთვის მზადების ათი დღე, რაც წინასახედ წარმოადგენს მალე მოსვლად კვირა-დღის კანონს.

დიდი მიწისძვრის დროს, რომელიც არის კვირადღის კანონი, ისლამის მესამე ვაი სწრაფად მოდის, და ისლამი არის ესაიას „მკაცრი“ „აღმოსავლეთის ქარი“, ანუ ებეკიელის სუნთქვა, რომელიც იოანეს ოთხი ქარიდან მოდის, და რომელიც შეკავებულია ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის განმავლობაში.

ერთხელაც, როცა ას ორმოცდაოთხი ათასი დაბეჭდილია, მაშინ ოთხი ქარი იხსნება, და „უცებ მოისმა ციდან ხმა, ვითარცა ძლიერი, ქროლვით მომავალი ქარისა, და აავსო მთელი სახლი“. მესამე ვაის ისლამი „უცებ“ და მოულოდნელად ეცემა, და წარმოშობს იმ „ხმას ციდან“, რომელიც არის მეშვიდე საყვირი, რაც მიუთითებს, როდის დასრულებულია ღვთის საიდუმლო; ხოლო ღვთის საიდუმლო ას ორმოცდაოთხი ათასისთვის დასრულებულია მაშინ, როცა ღვთაებრიობა (სულიწმიდის გადმოღვრა) სამუდამოდ შეერთებულია ადამიანობასთან, და უფალი უცებ მოდის თავის ტაძარში (სახლში, სადაც მოწაფენი იყვნენ შეკრებილნი) და შედის აღთქმაში ას ორმოცდაოთხი ათასთან.

ჩვენ ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„უფალს სურს, რომ ავიდეთ მთაზე, — უფრო უშუალოდ მის წინაშე. ჩვენ ვუახლოვდებით კრიზისს, რომელიც, სამყაროს დასაბამიდან მოყოლებული, უფრო მეტად, ვიდრე ოდესმე უწინ, მოითხოვს ქრისტეს სახელის მხსენებელი ყოველი ადამიანის სრულ მიძღვნას.

„ჩვენ შორის ჭეშმარიტი ღვთისმოსაობის გამოცოცხლება ჩვენი ყველა საჭიროებიდან უდიდესი და ყველაზე გადაუდებელია. ჩვენ უნდა გვქონდეს ღმერთისგან მომდინარე წმიდა ცხება, მისი სულის ნათლობა; რადგან ეს არის

ერთადერთი ქმედითი საშუალება წმიდა ჭეშმარიტების გასავრცელებლად. სწორედ ღვთის სულია, რომელიც აცოცხლებს სულის უმოქმედო უნარებს, რათა ზეციური საგნები შეაფასონ, და მიზიდავს გრძნობებს ღმერთისა და ჭეშმარიტებისაკენ.“

„ჩვენი უპირატესობაა, ღმერთი მისი სიტყვისამებრ მივიღოთ. როდესაც იესო თავის მოწაფეებს ტოვებდა, რათა ზეცად ამაღლებულიყო, მან მათ დაავალა, სახარების უწყება ყველა ერს, ენასა და ხალხს მიეტანათ. მან უთხრა მათ, იერუსალიმში დარჩენილიყვნენ, ვიდრე მაღლიდან ძალით შეიმოსებოდნენ. ეს მათი წარმატებისთვის აუცილებელი იყო. წმინდა ცხება უნდა გადმოსულიყო ღვთის მსახურებზე. ყველანი, ვინც სრულად იყვნენ ცნობილნი ქრისტეს მოწაფეებად და მოციქულებთან ერთად მახარებლებად იყვნენ შეერთებულნი, იერუსალიმში შეიკრიბნენ. მათ ყველა უთანხმოება განზე გადადეს. ისინი ერთსულოვნად განაგრძობდნენ ლოცვასა და ვედრებას, რათა მიეღოთ სულიწმიდის აღთქმის აღსრულება; რადგან სახარება უნდა ექადაგათ სულის გამოცხადებითა და ღვთის ძალით. ეს ქრისტეს მიმდევართათვის დიდი საფრთხის ჟამი იყო. ისინი იყვნენ როგორც ცხვარი მგლების შორის, თუმცა მხნედ იყვნენ, რადგან ქრისტე მკვდრეთით აღდგა, გამოეცხადა მათ და აღუთქვა განსაკუთრებული კურთხევა, რომელიც მათ განამზადებდა, გამოსულიყვნენ და მისი სახარება ქვეყნიერებისთვის ექადაგათ. ისინი მოლოდინით ელოდნენ მისი აღთქმის აღსრულებას და განსაკუთრებული მხურვალეობით ლოცულობდნენ.“

„სწორედ ეს არის ის გზა, რომელიც უნდა გაიარონ მათ, ვინც მონაწილეობს ზეცის ღრუბლებში უფლის მოსვლის გამოცხადების საქმეში; რადგან უნდა მომზადდეს ხალხი, რათა დადგეს ღმერთის დიდ დღეს. თუმცა ქრისტემ თავის მოწაფეებს მისცა აღთქმა, რომ ისინი მიიღებდნენ სულიწმიდას, ეს არ აუქმებდა ლოცვის აუცილებლობას. ისინი მით უფრო გულმოდგინედ ლოცულობდნენ; ერთსულოვნად განაგრძობდნენ ლოცვას. მათაც, ვინც ახლა დაკავებულნი არიან იმ საზეიმო საქმით, რომ მოამზადონ ხალხი უფლის მოსვლისთვის, აგრეთვე უნდა განაგრძონ ლოცვა. პირველი მოწაფეები ერთსულოვანნი იყვნენ. მათ არ ჰქონდათ ვარაუდები, არც რაიმე ცნობისმოყვარული თეორია, რომლითაც განევიტარებინათ, თუ როგორ უნდა მოსულიყო აღთქმული კურთხევა. ისინი ერთი იყვნენ რწმენითა და სულით. ისინი შეთანხმებულნი იყვნენ.“

„განიშორეთ ყოველი ეჭვი. უკუაგდეთ თქვენი შიშები; მოიპოვეთ ის გამოცდილება, რომელიც პავლეს ჰქონდა, როდესაც მან წარმოთქვა: „ქრისტესთან ერთად ვარ ჯვარცმული; და მაინც ვცოცხლობ; თუმცა უკვე მე კი არა, არამედ ქრისტე ცოცხლობს ჩემში; ხოლო სიცოცხლეს, რომელსაც ახლა ხორციელად ვცხოვრობ, ღვთის მის რწმენით ვცხოვრობ, რომელმაც შემიყვარა მე და თავი მისცა ჩემთვის.“ [გალატელთა 2:20.] ყოველივე ქრისტეს ჩააბარეთ და დაე, თქვენი ცხოვრება დაფარული იყოს ქრისტესთან ერთად ღმერთში. მაშინ თქვენ ძალა იქნებით სიკეთისათვის. ერთი ათასს დაედევნება, და ორი ათი ათასს გააქცევს.“ Gospel Workers, 369–371.